

АНАЛІТИЧНИЙ ЦЕНТР
СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАРИСТИКИ

ХЛІ ХАРКІВСЬКІ
ПОЛІТОЛОГІЧНІ ЧИТАННЯ

Україна в часи випробувань: соціальні, культурні та політичні трансформації

м. Харків, 30 січня 2026 р.

С М А Й Б У Т Н Є

У СОЦІАЛЬНІ КОМУНІКАЦІЇ
ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ

Ч ЮРИСПРУДЕНЦІЯ

А КУЛЬТУРОЛОГІЯ

П ПОЛІТОЛОГІЯ

С ПСИХОЛОГІЯ

П ПЕДАГОГІКА

Н СОЦІОЛОГІЯ

І ЕКОНОМІКА

Ф ФІЛОСОФІЯ

С ФІЛОЛОГІЯ

І ІСТОРІЯ

Т МИСТЕЦТВОЗНАВСТВО

Б НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

АНАЛІТИЧНИЙ ЦЕНТР СУЧАСНОЇ ГУМАНІТАРИСТИКИ
ХАРКІВСЬКА АСОЦІАЦІЯ ПОЛІТОЛОГІВ

УКРАЇНА В ЧАСИ ВИПРОБУВАНЬ: СОЦІАЛЬНІ, КУЛЬТУРНІ ТА ПОЛІТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
(ХЛІ Харківські політологічні читання,
м. Харків, 30 січня 2026 р.)

Харків
«Право»
2026

DOI: <https://doi.org/10.31359/9786178759490>

УДК 1+14+159.9+17+316+32+33+34+35+364-4+37+7+81+82+94

У45

*Реєстраційне посвідчення УкрІНТЕІ МОН України
№ 1011 від 11 грудня 2025 р.*

Редакційна колегія:

Куц Г. М., докторка політичних наук, професорка (голова);

Панфілов О. Ю., доктор філософських наук, професор;

Погрібна В. Л., докторка соціологічних наук, професорка;

Прудников В. А., кандидат юридичних наук, доцент;

Чернишова Т. О., кандидатка філологічних наук, доцентка

Україна в часи випробувань: соціальні, культурні та політичні трансформації : матеріали Всеукр. наук.-практ. конф. (XLI Харків. політол. читання), м. Харків, 30 січ. 2026 р.) / [редкол.: Куц Г. М. (голова), Панфілов О. Ю., Погрібна В. Л. та ін.]; Аналіт. центр сучас. гуманітаристики ; Харків. асоц. політологів. – Харків : Право, 2026. – 100 с. – DOI: <https://doi.org/10.31359/9786178759490>.

ISBN 978-617-8759-49-0

Матеріали конференції містять доповіді, у яких висвітлено міжнародні політичні, геополітичні, економічні, соціальні, дипломатичні, культурні, безпекові аспекти сучасного буття українського суспільства в умовах російської агресії, пошук шляхів забезпечення національної резильєнтності, впевненості в перемозі.

УДК 1+14+159.9+17+316+32+33+34+35+364-4+37+7+81+82+94

Відповідальність за достовірність наданих матеріалів несуть автори.

© ГО «Аналітичний центр сучасної
гуманітаристики», 2026

© Харківська асоціація політологів, 2026

ISBN 978-617-8759-49-0

12. Krawiec A. The interpenetration of Politics and Culture in Education on the Holocaust: The Auschwitz-Birkenau State Museum and The United States Holocaust Memorial Museum. *Dialogi Polityczne*. 2024. Vol. 34. P. 25–36. DOI: 10.12775/DP.2023.002.

13. Brown J. Preserving Ukraine's cultural treasures with digital tools. *PBS NewsHour*. April 28, 2022. URL: <https://www.pbs.org/newshour/show/preserving-ukraines-cultural-treasures-with-digital-tools> (accessed date: 25.01.2026).

Кузь О. М.,

доктор філософських наук, професор;

Требін М. П.,

доктор філософських наук, професор,

Харківський національний економічний

університет

імені Семена Кузнеця

ДИПЛОМАТІЯ ЦИФРОВОЇ ЕПОХИ

Стрімкий розвиток цифрових технологій упродовж останніх десятиліть став одним із ключових чинників трансформації сучасного міжнародного середовища. Комунікаційні платформи, алгоритмічні системи, соціальні мережі та штучний інтелект не лише доповнюють традиційні інструменти дипломатії, а й змінюють самі умови формування, репрезентації та реалізації зовнішньополітичних рішень. У цьому контексті дипломатія дедалі частіше функціонує в цифрово опосередкованому просторі, де межі між публічним і закритим, офіційним і неформальним, внутрішнім і зовнішнім стають рухомими та нестабільними. Цифровізація міжнародних відносин актуалізує необхідність переосмислення класичних дипломатичних моделей, сформованих у межах державоцентричної та інституційно ієрархічної парадигми. Поява нових акторів, зростання ролі символічних і смислотворчих практик, а також прискорення політичного часу зумовлюють зміну логіки дипломатичного впливу й легітимації. У зв'язку з цим постає потреба концептуального аналізу дипломатії цифрової епохи як особливої форми політичної взаємодії, що поєднує технологічні, комунікативні та нормативні виміри сучасної глобальної реальності.

Дипломатія як система засобів здійснення зовнішньої політики держави являє собою сукупність практичних заходів, прийомів та методів, що за-

стосовуються з урахуванням конкретних умов та завдань у сфері міжнародних відносин. Загальновідомо, що на міжнародні відносини суттєво впливають технології. Цей вплив виявляється насамперед на рівні простору і, як наслідок, інтенсивності міжнародних контактів. У Новий час інструментом розширення простору та інтенсифікації міжнародних контактів був морський флот, у XIX ст. – телеграф, у XX ст. – авіація, радіо та телебачення, у XXI ст. – інтернет. Саме інтернет сьогодні створює нові можливості та водночас нові ризики для світу. У Глобальному звіті Digital 2026 наводяться такі статистичні показники: на жовтень 2025 р. кількість унікальних користувачів мобільних телефонів становила 5,78 млрд, що складає 70,1% від загальної чисельності населення світу, яка на цей час нараховує 8,25 млрд. Аналіз KeriOS показує, що на жовтень 2025 р. 6,04 млрд людей користувалися інтернетом (73,2% населення планети), кількість користувачів соціальних мереж у світі зараз становить 5,66 млрд, що еквівалентно 68,7% населення світу [1]. Саме соціальні мережі дають змогу охопити громадян будь-якої країни в режимі реального часу. Соціальні медіаплатформи надають простір для взаємодії, розширення співробітництва та просування цілей дипломатії. Потенційна легкість, з якою можна отримати доступ до соціальних мереж, і низька вартість, порівняно з іншими методами, роблять їх привабливим інструментом для багатьох посольств, а також інших урядових установ, які стикаються зі скороченням бюджету. Численні платформи дозволяють використовувати динамічніший контент, такий як відео, фотографії та посилання, ніж традиційні методи читання лекцій або роздачі брошур. Крім того, соціальні мережі є ключовим каналом для охоплення молоді, що є однією з основних цілей нинішніх зусиль у галузі публічної дипломатії.

Розвиток інтернету сприяє перенесенню важливої частини суспільних відносин, зокрема відносин між державами, у відносно новий просторовий вимір світової політики – кіберпростір. На думку Ніколаса Весткотта, співробітника Оксфордського інституту інтернету, в минулому головного співробітника з питань інформаційних технологій Міністерства закордонних справ Великої Британії, інтернет має три фундаментальні впливи на міжнародні відносини: 1) збільшує кількість суб'єктів та інтересів, які беруть участь у розробці міжнародної політики, що ускладнює процес прийняття рішень на міжнародному рівні та знижує контроль держави за цією сферою політики; 2) прискорює вільне поширення інформації (як точної, так і фейкової) про будь-яку людину чи подію, впливає (прямо чи опосередковано) на її обробку та використання; 3) дозволяє швидше та ефективніше з по-

гляду витрат надавати традиційні дипломатичні послуги як власним громадянам і уряду, так і громадянам та урядам інших країн [2, р. 2].

Сфера застосування цифрових технологій зростає із колосальною швидкістю. Сьогодні немає практично жодної сфери діяльності, де не застосовуються цифрові технології, тим більше – у сфері комунікації. Способи передачі інформації удосконалюються з кожним роком, а комунікаційні пристрої долають найсміливіші очікування. Бум соціальних мереж невід’ємно впливає на повсякденне життя мільйонів людей та безпосередньо на традиційно консервативну сферу – міжнародні відносини, закріпивши ці зміни у зовнішній політиці. Тому найважливішою рисою сучасного розвитку світової політики є повсюдна цифровізація [3, с. 31–36]. Спочатку для позначення змін, які цифровізація привносить у міжнародні переговори і дипломатію, використовувався термін «цифрова дипломатія (digital diplomacy)» [4, р. 31], під яким розумілося широке використання соціальних мереж для взаємодії з внутрішньою та міжнародною аудиторією з метою формування позитивного образу країни на міжнародній арені, зміцнення «м’якої сили», а також висвітлення міжнародних переговорів та формування лояльної громадської думки. Так, індійський фахівець із цифрових медіа Дев Льюїс визначає цифрову дипломатію як «використання цифрових інструментів комунікації (соціальних мереж) дипломатами для спілкування один з одним та з широкою громадськістю» [5]. Австралійський дослідник Фергус Гансон визначає дане поняття як використання інтернету та нових інформаційних комунікаційних технологій для досягнення дипломатичних цілей, відзначаючи при цьому низку політичних напрямів цифрової дипломатії: управління знаннями (використання відомчих та загальнодержавних знань для спільного використання та оптимізації задля досягнення національних інтересів за кордоном), управління інформацією (контроль над великим потоком інформації та її використання для кращого інформування при виробленні політики прогнозування і реагування на соціальні та політичні рухи, що виникають), консульський зв’язок і реагування (створення прямих, особистих каналів зв’язку з громадянами, що подорожують за кордоном, з керованим зв’язком у кризових ситуаціях), свобода інтернету (створення технологій, що дозволяють зробити інтернет вільним та відкритим, це пов’язано з цілями сприяння свободі слова та демократії, а також підриву авторитарних режимів) [6]. Ці визначення об’єднує те, що вони розглядають цифрову дипломатію як особливий інструмент так званої «розумної сили» – форми політичної влади, здатної поєднувати «жорстку» та «м’яку силу» задля досягнення бажаних

зовнішньополітичних цілей. Одним із основоположників даного терміну є відомий Джозеф Най – автор концепції «м'якої сили». За Наєм, стратегія успішної «розумної сили» повинна реалізовуватися на основі наступних найважливіших принципів: 1) визначення найкращих цілей та результатів; 2) наявність певних ресурсів задля досягнення зовнішньополітичних цілей; 3) виявлення найефективніших форм владної поведінки; 4) розрахунок ймовірності успіху [7]. За словами американського дипломата та дослідника Честера Крокера, складовими частинами «розумної сили» є застосування дипломатії, розвиток тих чи інших компетенцій, акцент на переконання, проєктування влади, а також використання економічно ефективних заходів, які є політично та соціально легітимними [8, р. 13]. Інакше кажучи, треба грамотно використовувати як нематеріальні ресурси – різні досягнення культури, методи переконання і політичні ідеали, так і заходи економічного та військово-політичного тиску [7]. Певною мірою, сам термін «цифрова дипломатія» має оксюморонний характер. З одного боку, дипломатія є високою мірою кодифікованою і формалізованою діяльністю в сфері міжнародних відносин, з другого боку, основний інструмент цифрового світу – інтернет – це високою мірою вільний простір не лише міжособистісної, а й міжкультурної комунікації. У цьому протистоянні граничної нормативності форми та свободи змісту комунікації бачиться основна колізія цифрової дипломатії.

Поступово з'явилися й інші терміни: «електронна дипломатія (e-diplomacy)» [9], «кібердипломатія (cyber-diplomacy)» [10], «мережева дипломатія (network diplomacy)» [11], «віртуальна дипломатія (virtual diplomacy)» [12], «медіа дипломатія (media diplomacy)» [13], «гібридна дипломатія» (hybrid diplomacy)» [14], «дипломатія реального часу (real-time diplomacy)» [15] тощо. Усі вони змістовно відображають цифровізацію сучасної дипломатії та переговорної практики. Британський дослідник Шон Ріордан запропонував розмежовувати терміни «електронна дипломатія», «кібердипломатія» та «цифрова дипломатія» [16]. Під терміном «цифрова дипломатія» дослідник передбачає використання цифрових інструментів на вирішення дипломатичних завдань. Термін «кібердипломатія» пов'язаний із використанням дипломатичних інструментів для вирішення міждержавних питань, що виникають у кіберпросторі. У сучасному світі цифрова дипломатія та кібердипломатія здійснюються як державними, так і недержавними акторами, включаючи неурядові організації та окремих осіб. Термін «е-дипломатія» використовувався на межі XX–XXI століть для позначення процесу та засобів електронної підтримки дипломатії. Термін прийшов з об-

ласті комерції і був досить популярним, проте зараз його частота вкрай низька. Він пов'язаний із створенням електронної інфраструктури для ведення дипломатичної діяльності.

В останні роки популярність також набуває термін «дипломатія даних» (data diplomacy), який відображає зростаюче значення великих даних у переговорній практиці та дипломатичній роботі. Для традиційної дипломатії, переговорів, можливість задіяти аналітику великих даних може сприяти усуненню упередженості під час обговорення двосторонніх і багатосторонніх проблем. Агрегування даних про можливі наслідки переговорів та об'єднання даних для більшого збору об'єктивної та фактологічної інформації, на думку експертів, сприяють прийняттю ефективних та об'єктивних рішень. Керівниця проєкту «Майбутнє дипломатії» Школи управління ім. Джона Ф. Кеннеді Гарвардського університету Кетрін Ешбрук вважає, що агрегування даних незабаром стане невід'ємним аспектом зовнішньополітичної діяльності більшості країн світу. Авторка наводить у приклад використання «чат-ботів», що імітують реальну розмову з користувачем програм, здатних обробляти запити, що надходять у цілодобовому режимі. Такі програми вже успішно інтегровані до консульської служби МЗС Канади. Боти успішно виконують частину «втомливих» функцій: забезпечують процеси реєстрації для мігрантів або надають допомогу зі збирання документів для біженців [17].

Ніколас Аркос та його колеги з Національного центру екологічної інформації США говорять про важливість «дипломатії даних» для гуманітарних місій та міжнародного екологічного співробітництва. Дані, якими володіє одна зацікавлена сторона можуть мати життєво важливе значення для іншої, вважають автори. Вони беруть за основу свого дослідження катастрофу 1960 р., коли велике цунамі в Тихому океані забрало життя понад 2 тис. осіб і підштовхнуло представників 12 країн (у тому числі США та СРСР) до початку розробки спільної міжнародної системи попередження про цунамі. Результатом такої співпраці стало створення локальних, регіональних та глобальних баз даних. Американські вчені з Національного об'єднання океанічних та атмосферних досліджень та дослідники з Академії наук СРСР спільними зусиллями створили каталоги цунамі, які є актуальними для світової громадськості і сьогодні. Тому, констатують автори, «дипломатія даних» може допомогти світовій спільноті вирішити безліч нагальних проблем [18].

«Дипломатія даних» – це новий етап розвитку «цифрової дипломатії», комплексу інструментів, що містить у собі елементи науки про дані, соці-

альні науки та міжнародні відносини та пропонує державам нові можливості для досягнення результатів у питаннях внутрішньої та зовнішньої політики, дипломатичної та консульської служби, кібербезпеки та технологічного прогресу завдяки результатам аналізу великих даних соціальних мереж та інших інтернет-ресурсів. «Дипломатія даних» здатна як об'єднати держави для вирішення загальних гуманітарних проблем, так і роз'єднувати шляхом дискредитації та підривної діяльності в мережі інтернет.

Основним методом «дипломатії даних», на думку експертів, є збір і аналіз «великих» і «малих» даних соціальних мереж, блогів та інших веб-ресурсів. Основними функціями «дипломатії даних» є: 1) підвищення ефективності проєктів «цифрової дипломатії» (завдяки аналізу великих даних соціальних мереж керівництво будь-якої країни може визначити психологічний портрет своєї цільової аудиторії, дізнатися про її потреби і проблеми, створити «ідеальні повідомлення» для залучення зарубіжних користувачів у свій порядок денний); 2) використання даних для інформаційного захисту в мережі інтернет; 3) гуманітарне співробітництво (обмін результатами аналізу великих даних між державами має допомогти країнам взаємодіяти у сферах екологічної безпеки, кібербезпеки, боротьби з тероризмом тощо); 4) спрощення дипломатичної та консульської служби (результати аналізу великих даних та використання програм з їх зчитування (чат-ботів) сприяють автоматичній обробці запитів, що надходять до дипломатичних представництв, сприяють переговорному процесу та процедурі прийняття зовнішньополітичних рішень).

2018 р. Барбара Якобсон та її колеги перерахували основні інструменти «дипломатії даних», серед яких: аналіз хештегов (hashtag tracking), мережевий аналіз (network analysis), сентимент-аналіз (sentiment analysis) та аналіз думок та поглядів (opinion mining). Аналіз хештегу передбачає відповіді на питання про те, як розвивається дискусія з певної теми, які пости викликають найбільший інтерес і хто з учасників обговорення набуває найбільшої популярності серед передплатників. Мережевий аналіз застосовується для пошуку ключових блогерів та каналів міжнародного мовлення, що створюють інформаційний дискурс. Сентимент-аналіз, або аналіз тону тексту, оцінює реакцію користувачів на запропоновані теми чи інформаційні кампанії, що сприяє виявленню ідентифікації користувачів та їх політичної позиції. Аналіз думок і поглядів полягає у роботі з текстами та вивченні часто вживаних слів, термінів та епітетів, що формує знання про зміст постів та коментарів. Сучасні засоби програмування дають можливість обробити «ве-

ликі дані», тобто зібрати всі пости, всіх користувачів та набір усіх реакцій, а також здійснити повноцінний контент-аналіз коментарів щодо певного питання. Автори констатують, що подібна аналітична діяльність дозволяє виявляти закономірності у міжнародних відносинах, підвищує ефективність діючих методів цифрової дипломатії та кардинально змінює «дипломатичний ландшафт» світової політики [19].

Дипломатія цифрової епохи постає не лише як сукупність нових інструментів зовнішньополітичної взаємодії, а як трансформація самої онтології дипломатичного процесу. Цифрові технології змінюють умови видимості, темпоральність і просторову структуру дипломатії, перетворюючи її з відносно закритої практики на динамічну, мережеву та публічно опосередковану форму політичної дії. У цих умовах дипломатичний вплив дедалі більше визначається здатністю акторів конструювати смисли, управляти інформаційними потоками та взаємодіяти з множинними аудиторіями в режимі реального часу. Цифрове середовище водночас розширює можливості суб'єктності та загострює асиметрії влади, роблячи вразливими класичні механізми легітимації, довіри й відповідальності. Отже, дипломатія цифрової епохи потребує концептуального переосмислення як практики управління глобальною взаємозалежністю в умовах технологічної нестабільності, де стратегічним ресурсом стають не лише інформація та технології, а й здатність до рефлексії, адаптації та нормативного самовизначення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Digital 2026: Global Overview Report. *DataReportal*. October 15, 2025. URL: <https://datareportal.com/reports/digital-2026-global-overview-report> (accessed date: 20.01.2026).
2. Westcott N. Digital Diplomacy: The Impact of the Internet on International Relations. *Oxford Internet Institute. Research Report 16*. July 2008. 20 p. URL: <https://www.oii.ox.ac.uk/wp-content/uploads/old-docs/RR16.pdf> (accessed date: 20.01.2026).
3. Цифрова епоха: міждисциплінарний дискурс : монографія / [А. А. Гедзик, Т. В. Ковальова, О. Ю. Коцюрба та ін.] ; Аналіт. центр сучас. гуманітаристики. Харків : Право, 2024. 214 с.
4. Manor I. The Digitalization of Public Diplomacy. Cham: Palgrave McMillan, 2019. XVI, 356 p.
5. Lewis D. Digital diplomacy. *Gateway House*. December 19, 2014. URL: <http://www.gatewayhouse.in/digital-diplomacy-2> (accessed date: 20.01.2026).

6. Hanson F. Baked in and wired: eDiplomacy@State. *Foreign Policy at Brookings*. URL: <https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/baked-in-hansonf-5.pdf> (accessed date: 20.01.2026).

7. Nye J. S., Jr. Get Smart: Combining Hard and Soft Power. *Foreign Affairs*. 2009. Vol. 88, No. 4. P. 160–163. URL: <http://www.jstor.org/stable/20699631> (accessed date: 20.01.2026).

8. Leashing the dogs of war: conflict management in a divided world / edited by Chester A. Crocker, Fen Osler Hampson, and Pamela Aall. Washington, D. C.: United States Institute of Peace Press, 2007. xviii, 726 p.

9. Hanson F. Revolution @State: The spread of diplomacy. Sydney: Lowy Institute for International Policy, 2012. 34 p. URL: https://www.brookings.edu/wp-content/uploads/2016/06/03_ediplomacy_hanson.pdf (accessed date: 20.01.2026).

10. Cyber-diplomacy: managing foreign policy in the twenty-first century / edited by Evan H. Potter. Montréal : McGill-Queen's University Press, 2002. xii, 208 p.

11. Metzl J. F. Network Diplomacy. *Georgetown Journal of International Affairs*. 2001. Vol. 2, No. 1. P. 77–87.

12. Pilegaard J. Virtually Virtual? The New Frontiers of Diplomacy. *The Hague Journal of Diplomacy*. 2017. Vol. 12, No. 4. P. 316–336. DOI: <https://doi.org/10.1163/1871191X-12341356>

13. Gilboa E. Diplomacy in the Media Age: Three Models of Uses and Effects. *Diplomacy & Statecraft*. 2001. Vol. 12, No. 2. P. 1–28. DOI: 10.1080/09592290108406201

14. Bjola C., Manor I. The rise of hybrid diplomacy: from digital adaptation to digital adoption. *International Affairs*. 2022. Vol. 98, Issue 2. P. 471–491. DOI: <https://doi.org/10.1093/ia/iaac005>

15. Seib P. Real-time diplomacy: politics and power in the social media era. New York: Palgrave Macmillan, 2012. 199 p.

16. Riordan S. Cyber Diplomacy vs. Digital Diplomacy: A Terminological Distinction. *USC CPD Blog*. 2016. May 12. URL: <https://uscpublicdiplomacy.org/blog/cyber-diplomacy-vs-digital-diplomacy-terminological-distinction> (accessed date: 20.01.2026).

17. Ashbrock C. From Digital Diplomacy to Data Diplomacy. *International Politics and Society*. Jan. 14, 2020. URL: <https://www.ips-journal.eu/regions/global/from-digital-diplomacy-to-data-diplomacy-3993/> (accessed date: 20.01.2026).

18. Arcos N., Dunbar P. K., Gusiakov V. K., Kong L. S. L., Aliaga B., Yamamoto M., Stroker K. J. Tsunami Data and Scientific Data Diplomacy. *American Geophysical Union Fall Meeting*. 2016. URL: <https://agu.confex.com/agu/fm16/meetingapp.cgi/Paper/139342> (accessed date: 20.01.2026).

19. Jacobson B., Höne K. E., Kurbalija J. Data Diplomacy. Updating Diplomacy to the Big Data Era. Geneva: Diplo Foundation, 2018. 70 p. URL: https://www.diplomacy.edu/wp-content/uploads/2019/07/Data_Diplomacy_Report_2018.pdf (accessed date: 20.01.2026).

ЗМІСТ

Секція: Політичні науки

Гуменюк І. Б.

Україна як суб'єкт трансформації європейської системи
безпеки в умовах повномасштабної війни.....3

Денисенко І. Д., Дьомкіна Ю. В.

Громадянське суспільство в сучасному світі: визначення
провідних стратегій дослідження.....6

Опанасюк В. В.

Дилема між правами та національною безпекою, або свобода
слова як маркер демократії в умовах російсько-
української війни.....10

Погрібна В. Л.

Російсько-українська війна – каталізатор, індикатор
чи наслідок зміни світового порядку?.....13

Степанюк І. Л.

До питання аналізу житлової політики в курсі політології.....16

Секція: Міжнародні відносини

Довгань Н. С.

Темний туризм та меморіальні практики як інструменти
зовнішньополітичного впливу: досвід України.....21

Кузь О. М., Требін М. П.

Дипломатія цифрової епохи..25

Панфілов О. Ю., Корольов С. С.

Сучасна геополітика Франції: український аспект.33

Ціватий В. Г.

Кризова дипломатія і стратегічна резильєнтність України:
безпековий і геополітичний дискурси.....36

Секція: Юридичні науки

Бичков І. Г.

Професійно-правова свідомість суддів: реальність чи утопія..41

Кононенко М. О.

Типологізація приватноправових спорів, сторонами яких
є міжнародні організації..44

Наукове видання

УКРАЇНА В ЧАСИ ВИПРОБУВАНЬ: СОЦІАЛЬНІ, КУЛЬТУРНІ ТА ПОЛІТИЧНІ ТРАНСФОРМАЦІЇ

Матеріали
Всеукраїнської науково-практичної конференції
(XLI Харківські політологічні читання,
м. Харків, 30 січня 2026 р.)

Редактор *Т. О. Чернишова*

Підписано до друку 02.02.2026. Формат 60×84/16.
Ум. друк. арк. 5,8. Обл.-вид. арк. 5. Тираж 100 пр. Зам. № 570

ТОВ «Видавничий дім «Право»,
вул. Харківських Дивізій, 11/2, м. Харків, Україна
Для кореспонденції: а/с 822, м. Харків, 61023, Україна
Тел.: (050) 409-08-69, (067) 574-81-20, (063) 254-50-84
Вебсайт: <https://pravo-izdat.com.ua>
E-mail для замовників послуг: verstka@pravo-izdat.com.ua
E-mail для покупців: sales@pravo-izdat.com.ua
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 8024 від 05.12.2023

Виготовлено ТОВ «Промарт»,
вул. Весніна, 12, Харків, 61023, Україна
Тел. (057) 717-25-44
Свідоцтво суб'єкта видавничої справи ДК № 5748 від 06.11.2017